

မင်းသိင်္ခ

ဖိလိပ်ဆိုဗာ ဦးမြသာ

ဒုတိယအကြိမ်

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၆၀)ကျော်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သော တိုက်အို တိုက်ဆွေးကြီးတစ်လုံး၏ တတိယထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းအား အပျောက်နှင့် ဝယ်ယူကာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ထို တိုက်အို တိုက်ဆွေးကြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ မျက်စောင်းထိုးလောက်တွင် ရှိ၏။ ၎င်း၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ မူ မီးရထားဌာနမှ ပိုင်သော ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုတည်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခန်းကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ပြင်ဆင်၍ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ် ထိုအခန်းသို့ စတင်ပြောင်းလာသော နေ့၌ပင် ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ချိန်တည်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နေ့တည်း ပြောင်းရွှေ့လာသူတစ်ဦး ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်များ ၊ အဝတ်အစားများကို သေတ္တာကြီးတစ်လုံး၌ ထည့်ကာ သုံးဘီးကားဖြင့် တင်၍ ပြောင်းလာခဲ့၏။

ထိုသူမှာ လည်း သူ၏ စာအုပ်များ နှင့် အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကို လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး၌ ထည့်ကာလွယ်လျက် ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တတိယထပ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ မူ ကျွန်ုပ်တို့ အတက်အဆင်း ပြုလုပ်သော လှေကားရင်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ပြောင်းလာသောအခါ၌ အခန်းနီးချင်းမှ လူတစ်ယောက်ထွက်၍ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၏။

ထိုသူသည် လှေကားရင်းသို့ ပြောင်းလာသောအခါ၌ လည်း လှေကားရင်းတွင် အိပ်စက်နေသော ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်သည် ထ၍ ဟောငံလေ၏။ (ဤသို့ဟောငံခြင်းမှာ နှုတ်ဆက်ခြင်းလော သို့မဟုတ် ရန်မူခြင်းလော ဆိုသည် ကိုမူ ထိုသူရော ကျွန်ုပ်ပါ ခွေးစကားမတတ်သောကြောင့် အတိအကျ ဘာသာမပြန်နိုင်ကြပါ။)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ခန်းသို့သွားရန်အတွက် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ လှေကားရင်းရှိ အုတ်တိုင်ကိုမှီ၍ မှီ န်းနေသော ထိုသူက...

“ဝွတ်ဒ်မောနင်း။ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ သာ ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို တစ်နေ့တည်းတစ်ချိန်တည်းပြောင်းလာကြတဲ့ လူသစ်တွေပဲ။ ကျုပ်က အိုးခြေအိမ်ခြေမဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်ဒီလှေကားရင်းမှာ နေမယ်။ ကျုပ်နာမည် ကိုမြသာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်မှာ စာအုပ်အဟောင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်။ ဟောဒီလှေကားရှေ့ ပလက်ဖောင်းမှာ ပဲ အဲဒါလေးတွေကိုပဲ ချခင်းပြီး ရောင်းရမယ်။ မိတ်ဆွေကြီးက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျုပ်နာမည်ကို အများကတော့ မင်းသိခံလို့ သိကြပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် ထိုသူက...

“ကျုပ် မြန်မာလိုရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေ မဖတ်တာကြာပြီ။

အဲဒါကြောင့် မိတ်ဆွေကြီးကိုမသိတာပေါ့။ ကျုပ် ဂျာမန်စာအုပ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေပဲ ဖတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရဲ့ အမိုးအောက်မှာ အတူနေကြတဲ့ လူတွေအချင်းချင်း အခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စကားစကိုဖြတ်၍ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်လှေကား ဆင်းတိုင်းတက်တိုင်း၌ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုသူသည် တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကာလအတော်အတန် ကြာသောအခါ၌ ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်နှင့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံး၌ စွဲထင်၍ လာလေတော့၏။ ထိုသူသည် အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ အသားရောင်မှာ လည်း မူလက အဖြူဘက်သို့ ယိမ်းမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း နေလောင်ထားသောကြောင့် နီးစပ်စပ် အရောင်ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ ဆံပင်သည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်နှင့် မပတ်သက်သောကြောင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ထောက်၍ နေလေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေလေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်သူငယ်အိမ်မှာ အညိုရောင် ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ခပ်ပါးပါး ဖြစ်၏။ နှာတံပေါ်၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းသည် စေ့စပ်ပီရိလှဘိ၏။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စာအုပ် အဟောင်းကလေး လေးငါးခြောက်အုပ်အား ပလတ်စတစ်အစုတ်ကလေးပေါ်တွင် စီ၍ ကျွန်ုပ်၏ လှေကားရင်းကျောက်ပြားပေါ်၌ပင် ခင်းကာ ရောင်းချလေ၏။

သူသည် နံနက်စာအဖြစ် ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုသာ စားသောက်နေ

ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သတိပြုမိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကန်တော်ကြီးကို ပတ်၍ လမ်းလျှောက်ရာ ကန်တော်ကြီး၌ ရေချိုးနေသောသူ့ကို တွေ့ရလေ၏။

သူကား ကျွန်ုပ်အား ရေထဲမှ နေ၍ ...

“လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းဖြစ်တယ်”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ...

“ရေကူးခြင်းဟာ ပိုပြီးကောင်းတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ သူက...

“ကျုပ်နေ့တိုင်း ဒီမှာ ရေလာချိုးတယ်၊ ကျုပ်ကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တစ်ယောက်အဖို့ တော့ ဟောဒီ ရေကန်ကြီးဟာ အတော့်ကို ကျေးဇူးပြုတဲ့ ရေကန်ကြီးပဲ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်းအမှုကို ကန်တော်ကြီး၌ ပြုလုပ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ ရိပ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အသက်အရွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ့အား ‘ဦးမြသာ’ ဟု ခေါ်ဝေါ်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အပေါ်ထပ်တွင် နေသော ကျွန်ုပ်နှင့် လှေကားရင်းတွင် နေသော ဦးမြသာ ဟူသော လူသားနှစ်ဦးတို့ သည် အတော်အတန် ရင်း

နီးသော အဆွေခင်ပွန်းများ ဖြစ်ကြရလေတော့၏။

ဦးမြသာ၏ အနီးတွင် ဦးမြသာ ပြောင်းရွှေ့လာစဉ်က ဟောင်ခဲသော ခွေးဝဲစားကလေးသည် ရှိလေ၏။ ဦးမြသာနှင့် ထိုခွေးကလေးသည် လည်း အတော်အတန် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ဦးမြသာသည် သူစားမည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းအချို့ကိုလည်း ခွဲ၍ ခွေးဝဲစားကလေးကို ကျွေးနေသည် အစဉ်သဖြင့် တွေ့နေရ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အပြင်မှ ပြန်လာ၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်မည် လုပ်ရာ လှေကားရင်းမှ ဦးမြသာက...

“ဒီမှာ ...မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ထားဖို့ စကားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျုပ်ဟာ ဆက်ဆံရေးမှာ အခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူးဗျ။ အတော့်ကို အားနည်းချက်တွေရှိတယ်။ အဲဒါကို တောင်းပန်ချင်တာပဲ။ တကယ့်တော့ ကျုပ်ဟာ လူနဲ့ သိပ်ပြီး မတူဘူးဗျ။ လူသူဝေးတဲ့ အရပ်ဆီက တောခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ပိုပြီးတူတယ်။ အမှန်ကတော့လည်း ကျုပ်ဟာ လူမဟုတ်ပါဘူးဗျ။ တောကြီးမျက်မည်းထဲက အစာငတ်ပြီး မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်လာတဲ့ တောခွေးတစ်ကောင်ပါ။ အဲဒီတော့ တောခွေးတစ်ကောင်က မိတ်ဆွေကြီးကို တစ်ခါတစ်ရံ အရေးမလုပ်ဘဲ နေချင်လည်း နေလိမ့်မယ်။ ရန်စောင်ချင်သလို လုပ်ချင်လုပ်လည်း လုပ်လိမ့်မယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့ဗျာ တောခွေးတစ်ကောက်အတွက်တော့ မိတ်ဆွေကြီး မင်းသိမ်အနေနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အမှန်တကယ်က မြို့လယ်ကောင် တိုက်တစ်တိုက်ရဲ့ လှေကားရင်းကို ရောက်လာတဲ့ တောခွေးတစ်ကောင်ပါ။ အဲဒါကို ယုံပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်ပြောရမည် မ

သိသဖြင့်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးမြသာ”

ဟု ပြော၍ အပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

တစ်ခါ၌ လည်း ဦးမြသာသည် ကျွန်ုပ်လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာ သောအခါ၌ ဦးမြသာက...

“မိတ်ဆွေကြီး...ခင်ဗျားတို့ အိမ်က ချက်နေတာ ထင်တယ်၊ ဘယ်လို ဟင်းနံ့မျိုးလဲဗျာ၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဟင်းအနံ့မျိုး ကို တစ်ခါမှ မရှူရှိုက်ဖူးပါဘူး၊ ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီဟင်းနံ့လောက် ဟင်းနံ့မျိုးရှိ ပါဦးမလားဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုရနံ့ကို ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်အိမ်မှ ချက်သည့် ရနံ့မဟုတ် ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်း၏ မီးဖိုချောင်မှ ထွက်လာသော ရနံ့ ဖြစ်၏။ ဦးမြသာပြောသကဲ့သို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး ဟင်းရ နံ့မျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ရှူရှိုက်ဖူးသော ငါးပိရည်ကျို သည့် ရနံ့ ဖြစ်၏။

“ဘယ်ကလာ ဟင်းနံ့ဟုတ်မှာ လဲ ဦးမြသာရယ်၊ ငါးပိရည်ကျိုတဲ့ အ နံ့ပါ၊ ဒီအနံ့ကို နှာခေါင်းပါတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း သိကြပါတယ်၊ ဘယ်နှ ယ့်ကြောင့် ခင်ဗျားက ဟင်းနံ့နဲ့ မှားနေရတာတုန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးမြသာက...

“မြန်မာပြည်မှာ မွေးတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ လူအား လုံးကို မြန်မာလူမျိုးလို့ တော့ ခေါ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ နှာခေါင်းရှိတဲ့ မြန်မာ လူမျိုးအားလုံး ဒီအနံ့ကို ငါးပိရည်ကျိုတဲ့ အနံ့ဖြစ်ကြောင်း သိကြတယ်

ဆိုတာလည်း ကျုပ်မငြင်းပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ က မြန်မာပြည်မှာ မွေးတယ်၊ ကျုပ် အဖေ၊ ကျုပ် အမေ၊ ကျုပ် အဘိုး၊ ကျုပ်အဘွားတွေလည်း မြန်မာပြည်သားတွေပါပဲ၊ ပြီးတော့ နှာခေါင်းလည်း ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငါးပိရည်ကျိုတဲ့ အနံ့ကို မသိဘူးဗျ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲသိလား မိတ်ဆွေကြီး မင်းသိနီ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဟင့်အင်း...မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လျှင် ဦးမြသာက...

“မိတ်ဆွေကြီး မေ့သွားပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တောခွေးတစ်ကောင်လေဗျာ၊ တောကြိုအုံကြားက အစာငတ်ပြီး မျက်စိ လည် လမ်းမှားလာတဲ့ တောခွေးဗျ၊ တောခွေးဟာ လူတွေ ငါးပိရည်ကျို တာကို ဘာသိမလဲဗျာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင်...

“ဪ...အင်း၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကမန်းကတန်း အဖြေပေးပြီးလျှင် ၎င်းအနီးမှ ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။ လမ်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးမြသာ၏ အကြောင်းကို အတော်စဉ်းစားခဲ့မိလေ၏။

သို့ရာတွင် တိကျသော အဖြေကားမရခဲ့ပေ။

*